



MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Jolanta Fedak

DSR-IV-0702-3-1-TW/11

Warszawa, dnia 27 maja 2011 r.

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 30. 05. 11.

nr. 2827 podpis. Borusewicz

Kisielewicz
GABINET MARSZAŁKA SENATU
Biuro Prac Senackich
wpłynęło dn. 31. 05. 11.
nr. 5289 podpis. K

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 17 maja 2011 r., dotyczące oświadczenia senatora Stanisława Jurcewicza złożonego podczas 76. posiedzenia Senatu RP, w sprawie wprowadzenia zmian w zapisach ustawy o świadczeniach rodzinnych, które zostało wyrażone w formie uchwały nr VI/85/2011 Rady Powiatu Kłodzkiego z dnia 30 marca 2011 r., uprzejmie informuję:

Ad. postulat dotyczący podwyższenia kwoty świadczenia pielęgnacyjnego do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Nie jest obecnie planowane zrównanie wysokości świadczenia pielęgnacyjnego, a tym samym i podstawy opłacania z budżetu państwa składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, za osoby otrzymujące świadczenie pielęgnacyjne, z wysokością minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Biorąc pod uwagę wysokie tempo wzrostu liczby osób korzystających ze świadczenia pielęgnacyjnego w 2010 r., szacuje się, iż w 2011 r. przeciętna miesięczna liczba wypłacanych świadczeń pielęgnacyjnych wyniesie ok. 143 tys. Uwzględniając powyższą wielkość, zmiana polegająca na podwyższeniu wysokości świadczenia pielęgnacyjnego do 1386 zł (aktualna wysokość minimalnego wynagrodzenia) oraz kwoty podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe oraz zdrowotne do 1386 zł, spowodowałaby wzrost wydatków o co najmniej 1,8 mld zł rocznie (z kosztami obsługi).

Obecnie w budżecie państwa nie ma środków na pokrycie tak znacznego wzrostu wydatków na świadczenia rodzinne.

Należy podkreślić, że istotą świadczenia pielęgnacyjnego jest częściowe zrehabilitowanie osobie opiekującej się niepełnosprawnym członkiem rodziny faktu rezygnacji z aktywności zawodowej, a nie zastąpienie wynagrodzenia. Z istoty rzeczy każde świadczenie społeczne, a więc tak samo świadczenie pielęgnacyjne, jak i renta lub emerytura, służy tylko częściowemu zrehabilitowaniu utraty wynagrodzenia, a nie ma na celu w pełni wynagrodzenie to zastąpić. Stąd wysokość świadczenia społecznego zastępującego utracone wynagrodzenie nie może być na tym samym poziomie co wynagrodzenie.

Ad. postulat dotyczący wprowadzenia możliwości przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego opiekunowi osoby niepełnosprawnej dożywotnio, jeżeli opieka była sprawowana przez co najmniej 20 lat.

Jeśli opiekun osoby niepełnosprawnej spełnia ustawowe warunki otrzymania świadczenia pielęgnacyjnego, to w obecnym stanie prawnym nie istnieją żadne ograniczenia czasowe możliwego okresu pobierania świadczenia pielęgnacyjnego. Jeśli jednak warunki ustawowe nie będą w którymś momencie spełnione, to prawo do świadczenia pielęgnacyjnego podlega od tego momentu uchyleniu.

Nie planuje się wprowadzenia dożywotniego prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w przypadkach, gdy nie będą spełnione ustawowe warunki ustawowe regulujące zasady przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że rolę zabezpieczenia społecznego dla osób nieaktywnych zawodowo pełni w Polsce przede wszystkim system emerytalno – rentowy.

Zgodnie z art. 6 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1998 r. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.), za osobę otrzymującą świadczenie pielęgnacyjne opłacane są z budżetu państwa składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od podstawy odpowiadającej wysokości świadczenia pielęgnacyjnego przysługującego na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych przez okres niezbędny do uzyskania okresu ubezpieczenia (składkowego i nieskładkowego) odpowiednio 20-letniego przez kobietę i 25-letniego przez mężczyznę, jednak nie dłużej niż przez 20 lat, za osobę pobierającą świadczenie pielęgnacyjne.

Osiągnięcie przez osobę, która otrzymywała świadczenie pielęgnacyjne powyższych okresów ubezpieczeniowych jest wystarczające do nabycia prawa do emerytury po osiągnięciu wymaganego wieku emerytalnego (60 lat dla kobiet i 65 dla mężczyzn).

Z poważaniem
MAREK BUCHAR
z up. PODSEKRETARZ STANU
Marek Buciar